

บันทึก

เรื่อง การใช้กฎหมายและเทศบัญญัติในพื้นที่ที่เทศบาลได้รับอนุมัติให้ทำกิจการนอกเขต

กรรมการปกครองได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๔๑๓/๗๑๒๔๕ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๖ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า เทศบาลเมืองภูเก็ตได้รับอนุมัติจาก กระทรวงมหาดไทยให้ทำกิจการนอกเขตเทศบาล ๓ แห่ง คือ บурณะและปรับปรุงบริเวณสะพาน หินและบริเวณเขารังให้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของประชาชน และสร้างถนนจากเขตเทศบาล ออกไปในตำบลวิชิตซึ่งอยู่นอกเขตเทศบาล ระยะทางประมาณ ๘๐๐ เมตร เพื่อให้รถบรรทุกขยะ มูลฝอยของเทศบาลนำขยะมูลฝอยไปยังที่ทิ้งขยะมูลฝอยของเทศบาล โดยที่เทศบาลมีความ จำเป็นต้องดูแลรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยในบริเวณพื้นที่ดังกล่าวซึ่งอยู่ นอกเขตเทศบาลเทศบาลจะนำกฎหมายและเทศบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้มาใช้ได้หรือไม่ คือ

๑. พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของ บ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๐๓

๒. เทศบัญญัติของเทศบาลเมืองภูเก็ต เรื่อง การรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พุทธศักราช ๒๕๖๔

๓. เทศบัญญัติที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติสาธารณสุขฯ

๔. เทศบัญญัติ เรื่อง การควบคุมการก่อสร้างอาคาร

ในเรื่องนี้กรรมการปกครองมีความเห็นดังนี้ คือ

(๑) กรณีเกี่ยวกับพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบ เรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๐๓ นั้น กรรมการปกครองมีความเห็นว่า การที่จะใช้ พระราชบัญญัตินี้บังคับในพื้นที่ใด จะต้องเป็นไปตามพระราชกฤษฎีกาที่ตราโดยอาศัยอำนาจตาม ความในมาตรา ๒ และเนื่องจากมาตรา ๓ ได้กำหนดตำแหน่งของผู้ที่เป็น “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” ซึ่งมีหน้าที่ดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ของแต่ละท้องที่ไว้โดยเฉพาะนายกเทศมนตรี จึงเป็นเจ้าพนักงานท้องถิ่นเฉพาะภายในเขตเทศบาลเท่านั้น ไม่มีอำนาจเข้าไปดำเนินการในพื้นที่ อื่นซึ่งอยู่นอกเขตเทศบาลได้

(๒) กรณีเกี่ยวกับเทศบัญญัติของเทศบาลเมืองภูเก็ต เรื่อง การรักษาความ สะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พุทธศักราช ๒๕๖๔ นั้น กรรมการปกครองมี ความเห็นเป็น ๓ ฝ่าย คือ ฝ่ายที่หนึ่ง เห็นว่า พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๗๖ กำหนดให้ เทศบาลมีอำนาจที่จะตราเทศบัญญัติบังคับใช้เฉพาะในเขตของเทศบาลเท่านั้น ในส่วนของการ ดำเนินการนอกเขต ระเบียบ หรือข้อกฎหมายมิได้เปิดโอกาสให้เทศบาลนำเอาเทศบัญญัติหรือ ระเบียบที่ใช้ในเขตเทศบาลไปบังคับใช้ได้แต่อย่างใด ประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่ง การที่ กระทรวงมหาดไทยอนุมัติให้เทศบาลดำเนินการนอกเขตก็เป็นการอนุมัติเฉพาะกรณีหรือเรื่อง หนึ่งเรื่องใดที่เทศบาลขออนุมัติไปเท่านั้น ดังนั้น เทศบาลจึงไม่มีอำนาจที่จะนำเทศบัญญัติ

ระเบียบ หรือข้อบังคับไปใช้บังคับในพื้นที่ที่ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการนอกเขต หากจำเป็นจะต้องบังคับใช้ก็จะต้องขออนุมัติกระทรวงมหาดไทยเป็นกรณี ๆ ไป ฝ่ายที่สอง เห็นว่า มาตรา ๖๐ (๑) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาลฯ ให้อำนาจตราเทศบัญญัติเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามหน้าที่ของเทศบาลตามมาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๓ และมาตรา ๕๔ โดยมีสาระสำคัญว่าจะต้องทำในเขตเทศบาล แต่โดยที่มาตรา ๕๗ ทวิ บัญญัติให้เทศบาลทำกิจการนอกเขตเทศบาลได้เมื่อการนั้นจำเป็นต้องทำและเป็นการที่เกี่ยวข้องกับกิจการที่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่อยู่ภายในเขตของตนแต่จะต้องได้รับความยินยอมจากสภาท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องและได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย จึงเห็นว่าเทศบัญญัติดังกล่าวนี้สามารถใช้บังคับคลุมไปทั้งพื้นที่ที่เทศบาลได้รับอนุมัติให้ดำเนินการนอกเขตเทศบาลด้วย แต่ต้องเป็นกรณีเฉพาะเทศบัญญัติที่เกี่ยวกับกิจการที่จำเป็นต้องทำเพื่อการที่เกี่ยวข้องกับกิจการที่ดำเนินการตามหน้าที่ของเทศบาลเท่านั้น มิได้หมายความว่าเทศบัญญัติอื่นด้วย ฝ่ายที่สาม เห็นว่า นอกจากมีหน้าที่จะต้องกระทำในเขตเทศบาลแล้วมาตรา ๕๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาลฯ กำหนดให้เทศบาลทำกิจการนอกเขตเทศบาลได้เมื่อการนั้นจำเป็นต้องทำและเป็นการที่เกี่ยวข้องกับกิจการที่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ภายในเขตของตน แต่จะต้องได้รับความยินยอมจากสภาท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องและได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยก่อน และเห็นต่อไปอีกว่า ตามความหมายของมาตรา ๖๐ (๑) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาลฯ นั้น เทศบาลมีอำนาจตราเทศบัญญัติเพื่อให้เทศบาลสามารถปฏิบัติการตามหน้าที่ของเทศบาลที่กฎหมายกำหนดไว้แต่พระราชบัญญัติเทศบาลฯ ก็มีได้มีบทบัญญัติมาตราใดที่บัญญัติว่าให้เทศบัญญัตินั้นใช้บังคับเฉพาะในเขตเทศบาลเท่านั้น ดังนั้นหากเทศบาลมีหน้าที่ต้องทำกิจการใด ๆ ซึ่งอยู่นอกเขตเทศบาล เทศบาลก็มีอำนาจตราเทศบัญญัติเพื่อปฏิบัติการตามหน้าที่ของเทศบาลในเขตพื้นที่นั้นได้ แต่เทศบัญญัติซึ่งออกมาใช้บังคับก่อนวันที่เทศบาลจะได้รับอนุมัติให้ทำกิจการนอกเขตเทศบาลจะไม่มีผลใช้บังคับนอกเขตเทศบาลได้ หากเทศบาลประสงค์จะให้เทศบัญญัติมีผลใช้บังคับในพื้นที่นอกเขตเทศบาลที่ได้รับอนุมัติให้ทำกิจการแล้วเทศบาลจะต้องตราเทศบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมให้มีผลใช้บังคับในเขตพื้นที่ดังกล่าวด้วย ซึ่งกรมการปกครองเห็นด้วยกับความเห็นของฝ่ายที่ ๓

(๓) กรณีการใช้เทศบัญญัติที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. ๒๔๘๔ กรมการปกครองได้พิจารณาบทบัญญัติตามมาตรา ๔ และมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุขฯ แล้ว มีความเห็นว่า พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวได้กำหนดพื้นที่และผู้รับผิดชอบซึ่งดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายของแต่ละท้องถิ่นไว้โดยเฉพาะแล้ว เทศบาลจึงตราเทศบัญญัติออกมาใช้บังคับได้เฉพาะภายในเขตเทศบาลเท่านั้น

(๔) กรณีการใช้เทศบัญญัติที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ก็เช่นกัน กรมการปกครองได้พิจารณาบทบัญญัติตามมาตรา ๒ มาตรา ๔ และมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวแล้ว มีความเห็นว่า พระราชบัญญัติควบคุมอาคารฯ จะใช้บังคับในพื้นที่ใดจะต้องประกาศกำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา และพื้นที่ที่กฎหมายบังคับอยู่ในเขตของราชการส่วนท้องถิ่นใดราชการส่วนท้องถิ่นนั้นย่อมมีหน้าที่ดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมาย กรณีนี้เทศบัญญัติ เรื่อง การควบคุมการก่อสร้างอาคารจึงมีผลบังคับเฉพาะภายในเขต

เทศบาลเท่านั้น

โดยที่เรื่องนี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายและจะมีผลกระทบต่อประชาชนซึ่งต้องถูกบังคับโดยกฎหมายและเทศบัญญัติดังกล่าว กรมการปกครองจึงขอหารือว่า ความเห็นของกรมการปกครองดังกล่าวจะถูกต้องหรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๓) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าว ประกอบกับได้ฟังคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมการปกครองจังหวัดภูเก็ต และเทศบาลเมืองภูเก็ต) แล้ว มีความเห็นว่า

๑. ตามความเห็นของกรมการปกครองในข้อ (๑) คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๓) เห็นด้วยกับกรมการปกครอง ทั้งนี้ โดยเหตุผลเช่นเดียวกัน คือนายกเทศมนตรีเป็นเจ้าพนักงานท้องถิ่นเฉพาะภายในเขตเทศบาลเท่านั้นย่อมไม่มีอำนาจเข้าไปดำเนินการในพื้นที่ซึ่งอยู่นอกเขตเทศบาลได้ ตามบทบัญญัติมาตรา ๒ และมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๐๓^๑

๒. ตามความเห็นของกรมการปกครองในข้อ (๒) ที่ว่า เทศบาลนอกจากมีหน้าที่จะต้องกระทำในเขตเทศบาล แต่มาตรา ๕๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาลฯ บัญญัติให้เทศบาลทำกิจการนอกเขตเทศบาลได้ ประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งมาตรา ๖๐ (๑) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาลฯ บัญญัติให้เทศบาลมีอำนาจตราเทศบัญญัติเพื่อให้เทศบาลสามารถปฏิบัติการให้เป็นไปตามหน้าที่ของเทศบาล แต่ไม่มีมาตราใดแห่งพระราชบัญญัติเทศบาลฯ บัญญัติให้เทศบัญญัติใช้ได้เฉพาะภายในเขตเทศบาล ดังนั้น แม้เทศบัญญัติซึ่งออกมาใช้บังคับก่อนวันที่เทศบาลจะได้รับอนุมัติให้ทำกิจการนอกเขตเทศบาล จะไม่มีผลใช้บังคับนอกเขตเทศบาลได้ก็ตาม แต่เทศบาลจะตราเทศบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมให้เทศบัญญัติดังกล่าวใช้บังคับนอกเขตเทศบาลได้ นั้น

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๓) เห็นว่า การจัดตั้งเทศบาลนั้นต้องมีพระราชกฤษฎีกายกฐานะเป็นเทศบาล กรณีของเทศบาลเมืองภูเก็ตก็เป็นไปดังกล่าว ซึ่งนอกจากมีพระราชกฤษฎีกายกฐานะเป็นเทศบาลเมืองแล้ว ต้องประกอบด้วยการมีจำนวนราษฎรกำหนดไว้ต่อตารางกิโลเมตร ซึ่งมีรายได้พอควรแก่การปฏิบัติหน้าที่ และที่สำคัญที่สุดคือต้องระบุเขตของเทศบาลไว้ด้วย ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติ

^๑ มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป และจะให้ใช้บังคับในท้องที่ใด มีบริเวณเพียงใด และจะให้ใช้บังคับทั้งหมดทุกมาตราหรือยกเว้นมาตราใด ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” ในเขตเทศบาลหมายความว่านายกเทศมนตรีในเขตสุขาภิบาล หมายความว่าประธานกรรมการสุขาภิบาล และในท้องที่ที่อยู่นอกเขตเทศบาลหรือสุขาภิบาลหมายความว่านายอำเภอ

ฯลฯ

ฯลฯ

เทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖^๒ และในการพิจารณาถึงหน้าที่ของเทศบาลที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ และมาตรา ๕๖^๓ มีข้อความปรากฏชัดเจนว่า เทศบาลมีหน้าที่ต้องทำหรืออาจจัดทำกิจการใด ๆ ในเขตเทศบาล และเมื่อได้พิจารณาถึงอำนาจตามมาตรา ๖๐ (๑)^๔ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๖ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ที่ให้เทศบาลมีอำนาจตราเทศบัญญัติโดยไม่ขัดหรือแย้งต่อบทกฎหมายเพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของเทศบาลดำเนินไปได้นั้น เห็นว่ามาตรานี้ไม่ได้มีเจตนารมณ์ที่จะหมายความว่าจะให้เทศบาลตราเทศบัญญัติใด ๆ เพื่อให้ใช้บังคับแก่พื้นที่ซึ่งอยู่ภายนอกเขตเทศบาล รวมถึงการตราเทศบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้เทศบัญญัติที่ออกมาใช้บังคับภายในเขตเทศบาลให้ใช้บังคับภายนอกเขตเทศบาลโดยถือว่าเป็นกิจการเกี่ยวเนื่องที่เทศบาลทำนอกเขตได้ไม่ ทั้งนี้ เพราะการปฏิบัติการให้เป็นไปตามหน้าที่ของเทศบาลที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๖๐ (๑) นั้น คือการปฏิบัติการตามหน้าที่ภายในเขตเทศบาลเท่านั้น ตามมาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ และมาตรา ๕๖ และตามเทศบัญญัติของเทศบาลซึ่งเป็นปัญหานี้ คือ เทศบัญญัติของเทศบาลเมืองภูเก็ต เรื่อง การรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๒๔ ก็ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาลเมืองภูเก็ตนั่นเอง

^๒ มาตรา ๑๐ เทศบาลเมืองได้แก่ท้องถิ่นอันเป็นที่ตั้งศาลากลางจังหวัดหรือท้องถิ่นชุมชนที่มีราษฎรตั้งแต่หนึ่งหมื่นคนขึ้นไป โดยราษฎรเหล่านั้นอยู่หนาแน่นเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าสามพันคนต่อหนึ่งตารางกิโลเมตร ทั้งมีรายได้พอควรแก่การที่จะปฏิบัติหน้าที่อันต้องทำตามพระราชบัญญัตินี้ และซึ่งมีพระราชกฤษฎีกายกฐานะเป็นเทศบาลเมืองพระราชกฤษฎีกานั้นให้ระบุชื่อและเขตของเทศบาลไว้ด้วย

^๓ มาตรา ๕๐ ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย เทศบาลตำบลมีหน้าที่ต้องทำในเขตเทศบาลดังต่อไปนี้

๑.ล๑

๑.ล๑

มาตรา ๕๑ ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย เทศบาลตำบลอาจจัดทำกิจการใด ๆ ในเขตเทศบาลดังต่อไปนี้

๑.ล๑

๑.ล๑

มาตรา ๕๓ ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย เทศบาลเมืองมีหน้าที่ต้องทำในเขตเทศบาลดังต่อไปนี้

๑.ล๑

๑.ล๑

มาตรา ๕๔ ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย เทศบาลเมืองอาจจัดทำกิจการใด ๆ ในเขตเทศบาลดังต่อไปนี้

๑.ล๑

๑.ล๑

มาตรา ๕๖ ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย เทศบาลนครมีหน้าที่ต้องทำในเขตเทศบาลดังต่อไปนี้

๑.ล๑

๑.ล๑

^๔ มาตรา ๖๐ เทศบาลมีอำนาจตราเทศบัญญัติโดยไม่ขัดหรือแย้งต่อบทกฎหมายในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามหน้าที่ของเทศบาลที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

๑.ล๑

๑.ล๑

สำหรับปัญหาที่ว่า การที่มาตรา ๕๗ ทวิ^๔ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๑๑ บัญญัติให้เทศบาล ทำกิจการนอกเขต เมื่อการนั้นจำเป็นต้องทำและเป็นการที่เกี่ยวข้องกับกิจการที่ดำเนินตามอำนาจหน้าที่อยู่ในเขตเทศบาลได้นั้น กรณีดังกล่าวจะเป็นการที่จะถือว่าเทศบาลเกี่ยวกับเรื่อง ของกิจการที่จำเป็นต้องทำและเป็นการเกี่ยวเนื่องนั้นต้องใช้บังคับกับกิจการต่อเนื่องซึ่งอยู่นอกเขต เทศบาลหรือไม่นั้น เห็นว่า กิจการต่อเนื่องนี้เป็นกิจการที่มาตรา ๕๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติ เทศบาลฯ อนุญาตให้เทศบาลทำต่อเนื่องกับกิจการที่มีอยู่แล้วในเขตเทศบาล แต่จำเป็นต้องทำ ออกไปนอกเขตเทศบาล ซึ่งเป็นเรื่องของการทำกิจการเท่านั้นแต่ไม่ได้กล่าวถึงอำนาจของเทศบาลที่ จะออกเทศบัญญัติเพื่อใช้บังคับในเขตที่อยู่นอกเขตเทศบาลได้ด้วย

นอกจากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ถ้าพิจารณาถึงพระราชบัญญัติการเลือกตั้ง สมาชิกสภาเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิก สภาเทศบาล (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๒๓ แล้ว จะเห็นได้ว่าบทบัญญัติในมาตรา ๔ มาตรา ๗ มาตรา ๑๗ มาตรา ๒๐ และมาตรา ๓๔^๖ ได้กำหนดให้มีเขตเลือกตั้งเทศบาล คุณสมบัติของผู้มีสิทธิ

^๔ มาตรา ๕๗ ทวิ เทศบาลอาจทำกิจการนอกเขต เมื่อ

(๑) การนั้นจำเป็นต้องทำและเป็นการที่เกี่ยวข้องกับกิจการที่ดำเนินตามอำนาจหน้าที่อยู่ ภายในเขตของตน

(๒) ได้รับความยินยอมจากสภาเทศบาล คณะกรรมการสุขาภิบาลสภาจังหวัด หรือสภา ตำบล แห่งท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง และ

(๓) ได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

^๖ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“เขตเลือกตั้ง” หมายความว่า ท้องที่ซึ่งจัดเป็นเขตอันจะมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาล

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๗ โดยปกติให้ถือเขตเทศบาลเป็นเขตเลือกตั้งเขตหนึ่ง แต่ถ้าเทศบาลใดมีจำนวน ราษฎรตามหลักฐานการทะเบียนราษฎรเกินกว่าหนึ่งแสนคน ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศแบ่งเขตเทศบาล ออกเป็นเขตเลือกตั้งเพิ่มขึ้นอีก แต่ต้องไม่เกินกว่าสี่เขต โดยให้แต่ละเขตมีจำนวนราษฎรใกล้เคียงกันเท่าที่จะ แบ่งได้ และให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลมีจำนวนเท่ากันทุกเขต

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๑๗ บุคคลดังต่อไปนี้ เป็นผู้ที่มีสิทธิเลือกตั้ง

ฯลฯ

ฯลฯ

(๓) มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านในเขตเลือกตั้ง

มาตรา ๒๐ บุคคลดังต่อไปนี้ เป็นผู้ที่มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง

ฯลฯ

ฯลฯ

(๓) มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตเทศบาลที่สมัครเป็นเวลาติดต่อกันจนถึงวันสมัครไม่น้อยกว่าหก เดือน หรือได้เสียภาษีตามกฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดินหรือตามกฎหมายว่าด้วยภาษีบำรุงท้องที่ให้กับ เทศบาลนั้นในปีที่สมัคร หรือในปีก่อนปีที่สมัครหนึ่งปี

มาตรา ๓๔ เมื่อได้มีประกาศให้เลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลในเขตเลือกตั้งใดแล้ว ให้ เทศบาลจัดทำประกาศบัญชีรายชื่อผู้เลือกตั้งของแต่ละหน่วยเลือกตั้งไว้ ณ สำนักงานเทศบาล ที่สาธารณะที่เห็น

เลือกตั้ง คุณสมบัติของผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง และบัญชีรายชื่อผู้เลือกตั้ง ซึ่งแสดงว่าการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลต้องดำเนินไปตามท้องถิ่นของผู้ออกเสียงเลือกตั้งในเขตเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลที่กำหนดไว้ จึงถือได้ว่าเขตเทศบาลมีความสัมพันธ์กับการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลทั้งตัวผู้สมัครและตัวผู้ออกเสียงเลือกตั้งอันเป็นเหตุผลอย่างหนึ่งซึ่งสนับสนุนว่าเขตเทศบาลนั้นจะให้หมายความเลยไปถึงเขตที่ไม่ได้กำหนดไว้เป็นเขตเทศบาลตามกฎหมายหาได้ไม่ การออกเทศบัญญัติในท้องที่ใดเป็นการกำหนดให้คนที่อยู่ในท้องที่นั้นต้องปฏิบัติอันเป็นหน้าที่ แต่เมื่อพิจารณาถึงสิทธิในการสมัครรับเลือกตั้งหรือการเลือกตั้งแล้ว บุคคลดังกล่าวกลับไม่มีสิทธิ เพราะอยู่นอกเขตเทศบาลตามที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกา ดังนั้น จึงเห็นว่าเทศบาลเมืองภูเก็ตไม่มีอำนาจใช้เทศบัญญัตินอกเขตเทศบาล

๓. ตามความเห็นของกรมการปกครองในข้อ (๓) คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๓) เห็นด้วยกับกรมการปกครอง ทั้งนี้ โดยเหตุผลเช่นเดียวกัน คือ พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. ๒๔๘๔ ได้กำหนดพื้นที่และผู้รับผิดชอบซึ่งดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายของแต่ละท้องถิ่นไว้โดยเฉพาะแล้ว เทศบาลจึงตราเทศบัญญัติออกมาใช้บังคับได้เฉพาะภายในเขตเทศบาลเท่านั้น ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔ และมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. ๒๔๘๔^๗

๔. ตามความเห็นของกรมการปกครองในข้อ (๔) คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๓) เห็นด้วยกับกรมการปกครอง ทั้งนี้ โดยเหตุผลเช่นเดียวกัน คือ พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จะใช้บังคับในพื้นที่ใดจะต้องกำหนดโดยพระราชกฤษฎีกาและราชการส่วนท้องถิ่นที่มีพระราชกฤษฎีกาใช้บังคับก็ย่อมมีอำนาจตราข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้นออกมาใช้ในแต่ละท้องถิ่น ดังนั้น เมื่อมีการประกาศพระราชกฤษฎีกาใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้แล้วเทศบาลก็มีอำนาจออกเทศบัญญัติเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติการภายในเขตเทศบาลเท่านั้น ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒ และมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ

ได้ง่าย และที่เลือกตั้งหรือบริเวณใกล้เคียงกับที่เลือกตั้งก่อนวันเลือกตั้งไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

บัญชีรายชื่อผู้เลือกตั้งตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นหน้าที่ของเทศบาลคัดรายชื่อผู้เลือกตั้งจากทะเบียนบ้าน

ฯลฯ

ฯลฯ

^๗ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น” ในท้องถิ่นที่ได้ยกฐานะเป็นเทศบาลแล้ว หมายความว่า เทศบาล ในท้องถิ่นที่ได้ยกฐานะเป็นสุขาภิบาลแล้ว หมายความว่า สุขาภิบาล ส่วนในท้องถิ่นที่ยังไม่ได้ยกฐานะเป็นเทศบาลหรือสุขาภิบาล หมายความว่า ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือนายอำเภอซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดได้มอบให้ทำหน้าที่แทน

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๘ ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งกฎหมายและเมื่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขได้แนะนำ ให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นมีอำนาจออกเทศบัญญัติหรือข้อบังคับ แล้วแต่กรณีเพื่อจัดการใดๆ ดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

ควบคุมอาคารฯ” นั่นเอง

(ลงชื่อ) อมร จันทสมบุรณ์
(นายอมร จันทสมบุรณ์)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ธันวาคม ๒๕๖๖

“มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา และจะใช้บังคับในท้องที่ใด มีบริเวณเพียงใด ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาล สุขาภิบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และองค์การปกครองท้องถิ่นอื่นที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดให้เป็นส่วนราชการ ท้องถิ่นตามพระราชบัญญัตินี้

“ข้อบัญญัติท้องถิ่น” หมายความว่า กฎซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจนิติบัญญัติของราชการส่วน ท้องถิ่น เช่น เทศบัญญัติ ข้อบังคับสุขาภิบาล ข้อบัญญัติจังหวัด ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร หรือข้อบัญญัติ เมืองพัทยา เป็นต้น

ฯลฯ

ฯลฯ